

HET VERSCHEURDE TEKSTKAARTJE

U. V. & WED.

J. M. BROECKE & M. — ROTTERDAM

HET VERSCHEURDE TEKSTKAARTJE

DOOR

U. F. VAN DER WEIJ.

2e DRUK.
9e—16e DUIZEND.

LEEFTIJD 7—10 JAAR.

—1610160—

J. M. BREDEE'S U. M. — ROTTERDAM.

I.

Wat ligt daar een mooi prentje, zei een zevenjarig meisje, dat in een der straten van een groote stad een Zondagsschoolkaartje zag liggen.

Wat ligt daar een mooi prentje, en meteen liep zij er op toe en raapte het op. Wel, kijk eens, zoo vervolgde zij hare alleen-spraak, allemaal mooie rozen, de zijkant en bijna de geheele onderkant is er mede bezet, en die toren hier, o, dat is zeker een vuurtoren, net als hier aan de haven, en dan is dat blauwe waarschijnlijk de zee. Dan zie ik nog een vliegende vogel, 't lijkt wel een zwaluw, met een takje in den bek; en dan daar in den linkerbovenhoek alweer rozen, 't konden wel klimrozen zijn, net zulke als daar achter in dien grooten tuin, tegen de schutting groeiden, verleden zomer, toen ik met oom naar den tuin van dien rijken mijnheer — hoe heette hij ook weer? — mocht gaan.

Maar wacht even, er staat ook wat op te lezen: „Of kent gij uzelf niet, dat Christus Jezus in u is?” 2 Cor. 5: 13.

Wat is dat nu? En weer las zij: Of kent gij uzelf niet; maar dat vind ik nu toch grappig; wie kent zich zelf niet? Ik weet heel goed, wie ik ben, Anna Rossum, zeven jaar oud, mijn vader werkt aan het spoor en wij wonen in de M.straat, no. 39.

Dit is toch iets vreemds: of kent gij u zelf niet, dat Christus Jezus in u is?

Wie zou dat zijn, Christus Jezus? Daar heb ik nog nooit van gehoord. En dan: *in u is*. Neen, in mij is hij niet. Ik ken hem niet eens, ik weet niet waar hij woont; en hij kan toch niet in ons zijn!

'k Wou dat ik wist, wie die Jezus is. Aanstappen zal ik, dat ik thuis kom, dan zal ik het aan moeder vragen en anders aan vader.

En het kleine meisje, dat we Anna hoorden noemen, liep haastig naar huis.

Het was een aardig meisje, die Anna, met blozende wangen,

blonde haren en een paar heldere blauwe oogen, die recht vroolijk het leven tegenstaarden. Vader en moeder hadden hun kind hartstochtelijk lief, te meer, daar de dood hun reeds drie kinderen, twee broertjes en een zusje, ontnomen had. Hare ouders noemden haar hun grootsten schat. Anna werd zorgvuldig opgevoed en daar hare ouders nu juist niet arm waren, willigden zij vele van Anna's wenschen en wenschjes in en deden alles, wat zij konden, om haar recht gelukkig te maken. Maar dit gelukte hen niet volkomen. Want één ding vergaten zij: hun kind te spreken van den Heere Jezus, zonder Wien niemand gelukkig kan zijn, ook geen kind. Doch daaraan dachten hare ouders in 't geheel niet. Zij konden het heel best buiten den Heiland stellen en dus hun kind ook wel.

„Moeder, wie is dat, Christus Jezus?” vroeg Anna, toen zij thuis kwam.

„Wie zeg je?” vroeg moeder verbaasd.

„Wel, Christus Jezus.”

„Ja, dat weet ik waarlijk niet, kind, maar wat wou je daarmee?” En nu liet Anna het gevonden kaartje zien.

„Van wie heb je dat, kind?”

„Dat heb ik zoeven gevonden, onderweg, van school naar huis.”

Toen las moeder den tekst, maar de beteekenis dier woorden, zij vatte ze niet, alleen, zij vermoedde, het kon wel uit den Bijbel zijn. Niet, dat zij ooit in dat boek gelezen had, hare ouders hadden nooit een Bijbel bezeten en zij zelf evenmin, maar zij meende wel eens gehoord te hebben, dat daar zulke dingen in voorkwamen en ze was ook wel eens bij menschen geweest, waar zij een heel dik boek gezien had en waar op den rug met mooie vergulde letters stond: BIJBEL.

Ja, dat zou zoo wel wezen, die woorden op dat kaartje waren uit den Bijbel. Doch toen Anna nog eens vroeg: „Maar moeder, wie is dat nu eigenlijk, Jezus?” toen zei ze: „Dat kan ik je niet zeggen, kind, dat weet ik eigenlijk zelf niet. Wil je het echter gaarne weten, vraag het dan straks aan vader. Hij zal je wel terecht kunnen helpen. Zijn ouders hielden nog al van zulke dingen en hij zelf heeft vroeger veel in den Bijbel gelezen.”

Zoo wachtte Anna dan geduldig op vaders thuiskomst. Nauwelijks was hij gezeten of Anna kwam bij hem, toonde haar kaartje en zeide: „Och va, wil u mij eens vertellen, wat het beteekent, dat hier op staat?”

Hij nam het kaartje, las het en — scheurde het in wel tien

stukken. Daar was Anna heel bedroefd om, het schreien stond haar nader dan het lachen. En toen vader haar treurig gezichtje zag, werd hij boos. „Meid, hoe kom je aan dat ding?” vroeg hij barsch. Doch het kind was zoo in de war, dat zij niets wist te zeggen, de tranen liepen haar over de wangen en moeder moest voor haar antwoorden.

„Nu, klein ding, huil maar niet,” zei hij toen iets vriendelijker, „maar onthoud het nu voor altijd, dat ik zulke dingen niet in huis wil hebben en met zulke vragen mag je me ook nooit weer aan boord komen. Zulke praat mag misschien goed, tenminste geen kwaad doen, aan oude vrouwen en menschen, die anders niet te doen hebben of er door aan den kost moeten komen, maar wij kunnen ons daar niet mee ophouden, wij hebben wel wat anders te doen.

„Kom, kind, raap nu die snippers op en laat ze uit het venster waaien. We zullen nu eten en als je dan van middag uit school komt, dan ben ik ook al weer thuis en dan gaan we samen een heel mooie prent koopen, veel grooter en mooier, dan je daar zooveen hadt.”

Anna deed wat haar geboden was en de snippers van het verscheurde tekstkaartje dwarrelden door de lucht. Treurig oogde Anna ze na. Want vader mocht haar een mooie prent koopen, daar stonden toch niet die woorden op te lezen. Zij kwam er niet door te weten, wie Christus Jezus was en dat had zij toch zoo gaarne willen weten. Arme Anna!

II.

Drie maanden zijn er sedert voorbijgegaan. De mooie prent, die Anna van haren vader gekregen had, en die ze eigenlijk niet eens zoo heel mooi gevonden had, was al lang stuk, het verscheurde kaartje vergeten en Anna vroeg ook niet meer wie de Heere Jezus was. Maar mocht zij den Heiland al vergeten, Hij vergat haar niet.

Anna's ouders bewoonden een gedeelte van een bovenhuis. Beneden waren andere menschen komen wonen, een kleine huishouding bestaande uit drie, doch vaker nog uit slechts twee personen. De man was meestentijds van huis. Hij was stuur-

man op een groot stoomschip en zoo kwam het dat zijn vrouw veel alleen thuis was met hun dochttertje, Mietje, een meisje van acht jaren.

Niemand lette op de nieuwe bureu. Zij hadden niets met elkander te maken, die vele bewoners van dat grootte huis, wier verschillende vertrekken zoo vaak van bewoners wisselden. Dat was volstrekt geen nieuws. Zoo hadden de nieuwe bureu dan ook al eenige weken beneden gewoond, voordat Rossum en zijn vrouw er iets van wisten. Anna was de eerste, die ze opmerkte. Vroeger woonde er altijd, tenminste zoo lang het haar heugde, een oude vrouw, die er een soort van groentewinkel op na hield. Maar nu, 't was een heldere Octobermorgen, nu zag ze daar voor de vensterruit een meisje, zoo wat even groot als zij, dat haar vriendelijk tegenlachte. Anna voelde zich tot dat vreemde meisje aangetrokken en het duurde niet lang of die twee waren dikke vriendjes. Menigen avond bracht Anna spelend bij haar vriendinnetje door. Moeder Rossum had daar niets op tegen, vooral niet toen zij zich had laten inlichten omtrent die nieuwe bureu.

„Je mag gerust met Mietje spelen,” zei ze tegen haar kind, „het zijn goede fatsoenlijke menschen geloof ik, alleen als ik wat had aan te merken, dan zou ik zeggen, ze loopen me druk genoeg naar de kerk. Maar och, dat moet die vrouw zelf weten, ze zullen er ook niet slechter door worden.”

„De kerk, moeder,” vroeg Anna, „wat doen zij in de kerk?”

„Och, meisje, dat kan ik je zoo net niet zeggen, ik ben er nooit geweest dat is heelemaal geen plaats voor ons, daar hebben wij niets te maken. Maar met Mietje mag je kameraadje zijn, dat is je toegestaan.”

Anna vroeg niet meer wat men in de kerk doet, zoo blij was ze, dat ze met haar buurmeisje vriendinnetje mocht zijn. En een veertien dagen later was zij opgetogen van blijdschap, want het was Mietjes verjaardag en nu mocht ze den heelen dag bij haar blijven, ze zouden feest vieren, zeide ze tegen hare moeder. Dat was een heerlijke dag. Spelen mochten ze naar hartelust en 's middags o! wat overheerlijk eten. Alles was gereed. Anna zat naast Mietje. „Kom kinderen, laat ons nu bidden,” sprak de goede vrouw. Wat zette Anna een paar groote oogen op. Vol verbazing zag ze naar de beide anderen, die bij haar zaten, eerbiedig de handen gevouwen en de oogen gesloten. Anna volgde

hun voorbeeld, zonder te weten, wat dat nu eigenlijk te beduiden had en zij begreep er niets meer van, toen Mietje eerbiedig bad: „Heerè zegen deze gave om Jezus wil, amen.”

Moeder en Mietje wachtten op Anna, maar het kind hield zich stil.

„Bid je thuis niet, Anna?” vroeg de buurvrouw. En eerlijk en oprecht antwoordde ze: „Ik heb nog nooit gebeden, wat is dat eigenlijk buurvrouw, bidden?”

„Ga nu eerst maar eten, arm kind,” zei deze, „straks zal ik je daar wel het een en ander van vertellen.”

Toen de beide meisjes in den loop van den namiddag, moespeeld, bij haar kwamen zitten, begon zij Anna, zoo eenvoudig als haar mogelijk was, te vertellen van God, van Wien het kind nog nooit scheen gehoord te hebben. Zij ging haar zeggen, wat bidden is en waarom ook zij, Anna, bidden moest. Het lieve kind luisterde met inspanning. En toen er 's avonds weer gebeden werd, vouwde ook zij haar handen, sloot de oogen en bad even eerbiedig als Mietje: „Zegen, Heere, deze gaven, om Jezus wil, amen.”

Dat was nu al de tweede keer vandaag, dat zij den naam van den Heere Jezus hoorde noemen. En wat zij haren vader niet durfde vragen, dat vroeg zij aan deze vriendelijke vrouw: „Och vertel mij eens, wie Jezus is.” Deze voldeed gaarne aan dat verzoek, doch zij kon haar maar weinig vertellen, want spoedig daarop moest Anna thuishkomen. Maar zij wist dan toch iets, doch iets, waarvan ze tevoren nooit had gehoord. Wat was 't haar alles vreemd en nieuw. Zij had waarlijk nog moeite het te begrijpen. En toen ze 's avonds ter ruste ging, was het met de verzuchting: „Och, wist ik meer van den Heere Jezus!” En daar schoot haar weer te binnen, wat zij al lang en voor goed vergeten meende te zijn: of kent gij uzelve niet, dat Christus Jezus in u is?

Vier weken waren er voorbijgegaan. 't Was Zaterdagmiddag. Anna stond naast Mietje voor het raam en zag naar buiten, waar de stormwind de boomen langs de gracht heen en weer schudde; het water in de gracht was fel bewogen en enkele dorre gele herfstbladeren dwarrelden door de lucht, huizen hoog.

„Wat een weer,” zei Mietje, „waar vader nu is?”

Zij zou niet graag op zee willen varen, dacht Anna, want ze zou zoo bang wezen, dat het schip ging breken en dan moest ze immers verdrinken! „O, vreëselijk,” zei ze, „en ik wil niet graag dood zijn. Jij, Mietje?” — „Neen, natuurlijk niet, Anna, maar ik

wilde wel, dat vader nooit stuurman geworden was, en dat hij niet op die groote zee behoefde te varen, want men is toch, geloof ik, op het land veel veiliger, hoewel ik heel goed weet, dat de Heere Jezus machtig is, om mijn vader en het schip, door den ergsten storm heen te voeren."

"Hé, Mietje," riep Anna verwonderd, „vaart de Heere Jezus op hetzelfde schip als uw vader? Dat vind ik prachtig."

Mietje moest wel lachen. „Zoo meen ik het niet," zeide zij.

„Maar hoe bedoel je het dan?" was de wedervraag.

„Dat zal ik je zeggen, Anna, de Heere Jezus is in den hemel en op aarde en overal. Hij hoort en ziet ons altijd. Hij weet wat wij denken, doen en spreken. En alles mogen wij Hem vragen en zeggen. Je kunt zoo maar je handen vouwen en spreken of fluisteren en zelfs in gedachten tot Hem bidden en Hij hoort je."

Anna zat in gedachten verzonken geruimen tijd stil in de breede vensterbank. Mietje had haar zulke vreemde dingen verteld, het schemerde haar. En toen 's avonds moeder haar in bedje goênacht had gekust, lag ze nog wel een uur wakker, al maar denkend over wat men haar had verteld van den Heere Jezus. Doch zij kon er maar niet uit wijs worden. Zij wou toch zoo graag, o zoo graag weten wie Hij is, en zij wist nog zoo weinig, zij wist eigenlijk nog niets van Hem. De tranen kwamen haar in de oogen. Stil, daar kwam zij op een gelukkigen inval. Had Mietje haar vanmiddag niet gezegd, dat de Heere Jezus ons altijd ziet en hoort en dat men Hem bepaald alles mag zeggen? Welnu, dan wil zij het ookeens wagen; dan zal zij hier zoo heelemaal alleen tot Hem bidden. En zij vouwde de handen op het dek en bad, o zoo zachtjes: „O, Heere Jezus, ik ken u niet, ik weet niet, wie gij zijt en ik wilde toch zoo graag meer van u weten, ik wilde zoo graag u kennen, och leer mij u te kennen. Amen."

En kalm en rustig sliiep zij in. Had Mietje niet gezegd, dat Hij ons altijd hoort en ziet? Dan had Hij haar immers ook gehoord?

Ja, Anna, dat heeft Hij. Slaap rustig voort. Hij zal u toonen, dat uw gebed ook is verhoord. Gij zult meer van Hem te weten komen. Gij zult Hem leeren kennen.

III.

„Waar ga je toch elken Zondagavond heen, Mietje," vroeg Anna, toen ze weer eens bij haar vriendinnetje was.

„O, dan ga ik naar de Zondagsschool.”

„Naar de Zondagsschool? Wat is dat? Moet je daar ook leeren, net als op de dagschool?”

„Nee, Anna, daar komt een man, die ons van den Heere Jezus vertelt.”

„Dat moet heerlijk zijn. En gaat je moeder ook mee?”

„Wel neen, Anna, wie zegt dat nu?”

„Maar je zegt immers van ons, wie komen daar dan meer?”

„O, heel veel kinderen, ik geloof van wel zestig.”

„'k Wou, dat ik er ook heen mocht,” zei Anna met een zucht. En weer dacht zij aan die tekst: Of kent gij u zelve niet, dat Christus Jezus in u is?

„Ga dat dan maar eens aan uw ouders vragen,” zei Mietje, „als die het u toestaan, dan moogt gij Zondagavond wel met mij mee. Want die mijnheer wil wel graag dat je meekomt, hoe meer kinderen er komen, hoe liever ik het heb, zegt hij altijd.”

„Dan zal ik het van avond dadelijk aan vader en moeder gaan vragen.”

En zij deed het. Eerst aan moeder. Dat durfde ze beter te doen en vader was ook nog niet thuis. Moeder had er eerst heel geen ooren naar. „Och, meisje,” zei ze, „wat zal je daar nu toch doen! Je vader is er stellig op tegen en het geeft je ook niemand. Je zult je er wel spoedig vervelen denk ik. Als ik het goed begrijp is het daar zoo'n soort van preekkerij en zoo'n preek is het vervelendste ding van de wereld, zegt je vader, en die kan het weten, hij heeft er vroeger zooveel moeten aanhooren.”

„Och toe maar moedertje, lief moedertje,” vleide Anna, „ik wou het zoo graag. Mietje gaat er ook elken Zondagmiddag heen.”

„Nu voor mijn part kun je wel gaan, je zult er, hoop ik, niet slechter van worden. Maar je moet van avond eerst je vader nog vragen.”

Eerlijk gezegd, daar zag Anna wel een beetje tegen op. Maar zij wou toch zoo gaarne met Mietje mee aanstaanden Zondag, dat zij besloot het toch maar te wagen.

Vader hoorde vreemd op. Hij was niets ingenomen met dat verzoek. Eerst zweeg hij. Doch toen Anna nog eens vroeg, luider, dringender, antwoordde hij verstoord: „Nee, dat mag je niet. 'k Wil van die heele boel niets weten. Je mag naar geen kerk en geen Zondagsschool en daarmee uit, versta je?”

Ja, Anna had het heel goed verstaan, maar zij wilde toch

zoo gaarne mee, met Mietje mee, dat zij waagde te zeggen: „Moeder wil het wel hebben, och vadertje lief, waarom mag ik niet?”

Rossum zag zijn vrouw aan. Deze zeide: „Wat mij betreft mag ze er wel heen gaan, heb ik gezegd, wordt ze er niet beter, zij zal er ook niet slechter worden.”

Anna vatte moed. Haar armen sloeg ze om vaders hals en zij vroeg zoo dringend, zoo vleiend, dat hij half onwillig zeide: „Nu klein verwend ding, toe dan maar, dan moet je zin maar weer gebeuren, maar ik had mij anders stellig voorgenomen, dat niemand van mijn huisgenooten zich met zulke dingen zou bemoeien. Het geeft allemaal niets en het brengt een mensch zijn hoofd maar in de war. Die heele godsdienst kweekt maar huichelaars en bangerds.”

„Dus vadertjelief, ik mag?” juichte Anna.

„Wel ja, meid, ga je gang.”

Wat was Anna overgelukkig.

Den volgenden Zondag haalde Mietje haar af en beiden wandelden gearmd naar de Zondagsschool.

Het lokaal, dat daarvoor gebruikt werd, was netjes, maar niet ruim, haast klein genoeg voor de zestig kinderen, die er plaats namen.

Achter een lessenaar stond een oudachtig heer, die de kinderen vriendelijk ontving. Schoorvoetend en bedeesd trad Anna binnen aan den arm harer vriendin en vreesachtig zag ze op tot dien heer, met zijn grijzen baard en haren. Maar toen hij haar de hand op den schouder legde en haar vriendelijk naar haren naam vroeg en zijn blijdschap er over uitsprak, dat ze ook mee gekomen was, voelde ze geen greintje vrees meer.

Wat ging alles hier anders toe, dan zij het op school gewoon was, daar deed de meester net als vader en moeder thuis, dat wil zeggen, van bidden noch danken was sprake. Toen de vriendelijke grijsaard zeide: „eerbiedig, kinderen,” wist Anna niet, wat hij van haar wilde, niet eerder, dan toen Mietje het haar beduidde.

Na het gebed werd er een versje gezongen, waarvan Anna echter geen woord kende. Daarna, op de rij af, zeiden de kinderen het een en ander op en de kleine Anna begon zich waarlijk al ongerust te maken, voor het geval de beurt straks aan haar was en toen Mietje het psalmversje opzeide, zag haar vriendinnetje met angstigen blik naar hem, die achter de lessenaar stond.

Een steen viel haar van 't hart, toen hij zeide: „O, die beste Anna is vandaag voor 't eerst meegekomen, zij kon dus niet

weten wat we voor vandaag hadden te leeren, dan zijn we nu klaar”.

Toen werd er wederom gezongen en daarna begon de oude man te vertellen. Of Anna ook luisterde! Hij verhaalde van een storm, een storm op zee, die plotseling kwam opdagen. En van een scheepje, dat op de zee, door dien storm werd overvallen. Hij vertelde van den nood en den angst der schepelingen, die vreesden, dat het schip naar den afgrond zou gaan en zij omkomen.

Dan was het, fluisterde Anna haar vriendinnetje in het oor, zeker net zulk boos weer, als onlangs, dien Zaterdag. En zij vreesde al straks te zullen hooren, hoe allen jammerlijk verdrinken. Hoe verheugde zij zich, toen het verhaal een wending nam en de verteller hun zeide, dat de benauwde schepelingen den Heere Jezus gingen wekken, wetende, dat Hij hen redden kon. Sterk zag Anna den ouden man aan, toen zij dit hoorde.

Af en toe stak een kind den vinger op, om iets te vragen, dat het niet begreep of wel gaarne zou willen weten. Nu Anna hoorde, dat de schepelingen zich tot den Heere Jezus wendden, dacht zij oogenblikkelijk aan dien storm van onlangs, dien Zaterdag en dat Mietje toen gezegd had, dat zij hoopte, dat de Heere Jezus haar vader en het schip bewaren mocht. Maar Hij was niet op dat schip. Zou hij nu werkelijk . . . Zal ze 't even vragen? Maar ze durft haast ook niet. Ze wil anders wel zekerheid hebben en — daar ging haar kleine vinger omhoog, die dadelijk opgemerkt werd.

„En wat had Anna te vragen?” klonk het vriendelijk.

„Mijnheer, was de Heere Jezus daar werkelijk, waar, op dat schip?”

„Ja zeker, lief kind, werkelijk, hoor!” Anna was voldaan en luisterde weer met aandacht. En de verhaler ging voort en sprak van de bestraffing der discipelen en hoe daarop de Heiland met een enkel machtwoord storm en zee tot zwijgen bracht en toen strekte hij zoo gebiedend de rechterhand uit, dat Anna dacht, als die grijze mijnheer het zoo buiten ook eens deed, dan zou het haar niet verwonderen, dat het bladstil werd.

„Hoe heet die mijnheer”, vroeg ze zachtjes aan haar vriendinnetje, maar ze verstond niet wat die zeide. Kort geleden had zij haar verteld, dat de Heere Jezus overal is en deze mijnheer had ze toch nooit eer gezien, anders?

Ze wou het hem wel even vragen, maar nu durfde ze niet, want als ze eens mis was, dan zouden alle kinderen haar uitlachen en dat had ze liever niet. Maar straks als ze heengingen dan zou ze het wagen, want er was geen mis op, het moest waar

zijn, zoo zat zij te overleggen en daardoor ontging het haar dat die vriendelijke man aan 't slot er den kinderen op wees, dat men dan alleen volkomen gerust kan zijn als men den Heere Jezus liefheeft, want die Hem liefheeft, in dien woont Hij ook. Onder het zingen deelde hij kaartjes rond en Anna ontving er een met een kring van mooie roode bloempjes er op en in welken kring een huisje stond met boompjes er om heen. En toen zij ging lezen wat er onder stond, las zij: „of kent gij u zelve niet, dat Christus Jezus in u is?”

Toen er gedankt was stonden de kinderen op, gaven een voor een hun onderwijzer de hand en gingen heen. Mietje en Anna zaten samen op de achterste bank en zoo waren zij de laatsten, die heengingen. Toen Anna hem de hand gaf, vroeg hij haar: „zeg eens, beste meid, wil je den volgenden Zondag wel weer bij me komen?”

„Heel graag,” was haar antwoord, en zij hield zijn hand vast en zag hem vragend aan.

„Heb je misschien nog iets te vragen? Vraag maar gerust, hoor!”

„Och, mijnheer,” zei ze, „u is zoo vriendelijk en u houdt zooveel van ons, is u misschien de Heere Jezus zelf?”

Eerst lachte hij, maar spoedig stond zijn gelaat weer ernstig. Hij was bedroefd over de onwetendheid van dit aanvallig kind. „Nee, Anna,” zeide hij, „ik ben de Heere Jezus niet.”

Wel wat teleurgesteld antwoordde ze: „och, mijnheer, ik ken Hem heelemaal niet en 'k wou toch zoo graag weten, wie Hij is.”

„Kom dan maar getrouw elken Zondag hier en ik zal u zeggen, mijn kind, wie Hij is en wat Hij ook voor u zijn wil.”

Met haar kaartje in de hand stapte Anna vroolijk aan den arm harer vriendin naar huis.

IV.

Niemand, die trouwer de Zondagsschool bezocht, niemand, die aandachtiger luisterde, dan Anna. Elken Zondag zat zij op haar plaatsje in de achterste bank. En als Mietje er soms miste om het weer, was Anna er. De opgegeven teksten en versjes kende zij altijd prompt en menig prijsje had zij reeds verworven. Maar thuis? Zij gevoelde het wel, ze moest maar niet van de Zondagschool spreken, want dan mocht ze er zeker niet meer heen. Geen boekje, tekst noch kaartje bracht ze mee naar boven, zij

wist wel, wat vader zeide, dat meende hij ook, en „voor eens en voor altijd,” had hij immers gezegd, ik wil zulk goed niet in mijn huis hebben. Neen, mee naar huis nam ze het niet. Beneden bleef het, buurvrouw bewaarde het voor haar.

't Werd Kerstmis en nu mocht ze ook mee feest vieren. Hoe straalden hare oogen toen de oude Zondagsschoolonderwijzer op roerend eenvoudige wijze de geschiedenis van 's Heilands geboorte verhaalde. Ja, nu wist zij wie de Heere Jezus was, nu kende zij Hem, de Goede Herder had haar opgezocht en zonder dat zij het zich bewust was, behoorde ook zij tot Zijn kudde.

Zij ontving op haar feest een Nieuw-Testament. Wat was zij in haar schik. Nu kon ze zelf die geschiedenis na lezen.

En de eerbiedwaardige grijsaard, die iederen Zondag met toewijding zijn moeilijke taak volbracht, hij had ook schik in dit meisje. Uit de vragen, die zij deed en de antwoorden, die zij gaf, bemerkte hij duidelijk, dat het onwetend kind van voorheen, thans menig knaap en meisje, die altijd in deze dingen onderwezen waren, verre vooruit was.

't Was lente geworden, maar geen lenteweer. Dag aan dag en week aan week waaide er een koude Noord-Westenwind. De menschen klaagden luide en voor ouden en zwakken, was het een moeilijke tijd.

't Was ook vreeselijk koud, toen Anna, op een Zondagavond in het begin van April, in haar manteltje gehuld, alleen huiswaarts ging. Koud sneed haar de wind in 't gelaat en 't was of hij doordrong tot in haar borst. Bleek en rillend van kou kwam ze thuis. En sedert begon ze te hoesten, een droge, schorre hoest. In 't eerst letten hare ouders daar weinig op, doch het werd weldra zoo erg, dat zij zich ongerust begonnen te maken. Een dokter werd geraadpleegd. Deze haalde de schouders op en den volgenden Zondag was Anna's plaats in de Zondagsschool onbezet.

„Waar is Anna,” vroeg mijnheer van Zelm, zoo heette de oude man, aan Mietje.

„Ziek, mijnheer,” was het korte antwoord. En den volgenden Zondag was ze nog ziek en Anna was weken lang ziek.

„Zeg eens, Mietje,” zei Van Zelm een paar weken later, „woont Anna niet dicht bij jullie?”

„Ja, mijnheer, in de M.straat no. 39 boven.”

„Dan wil ik haar eens opzoeken.”

„Och mijnheer, doe dat eens,” zei Mietje, „zij verlangt zoo naar u en hierkomen kan ze onmogelijk.”

Neen, dat kon zij ook niet. 't Zag er treurig uit bij Rossum. Anna hoestte, en bleef hoesten en werd bleeker, magerder, zwakker, van week tot week.

Vader en moeder waren bedroefd en bezorgd, o, zij vreesden dat zij nu hun eenigst kind, hun Anna zouden moeten missen. Als zij daaraan dachten, dan weende moeder, maar vader kon woedend worden, en dan vloekte hij op het koude weer en dan vloekte hij op de Zondagsschool. En Anna met haar bleek gelaat, lag daar op haar bedje, kalm en geduldig, zachtmoedig als een lam, alleen als vader en moeder zich zoo aanstelden, dan kon ze hen zoo recht treurig aanzien met haar helder blauwe oogen, als deed het haar pijn.

En dan weer vleiden die ouders zich, als de zomer kwam, met zijn warmte en zijn Zuidenwindjes, dan zou Anna wel weer opknappen en beter worden.

Mietjes moeder kwam het zieke kind gedurig bezoeken. En wat Rossum anders volstrekt niet duldde, dat liet hij dan zonder tegenspreken toe, dat de goede vrouw met Anna over den Heiland sprak en soms met haar bad. Hij zag, het deed zijn kind goed.

Mijnheer van Zelm hield woord. Den volgenden Woensdag kwam hij zijn leerlinge bezoeken. Wat was ze blij. Hij moest haar vertellen, voorlezen, voorzingen, met haar bidden, en toen hij haar de hand tot afscheid reikte, zag zij hem droevig aan en alleen de belofte, dat hij spoedig weer eens zou komen, hield haar kalm. Hij kwam echter vooreerst niet terug. Verschillende omstandigheden droegen er toe bij, dat hij eerst zes weken later, zijn belofte kwam vervullen.

Inmiddels was het zomer geworden. De Julizon stond hoog aan de lucht, uit het Zuiden waaide een lauw windje en daarbuiten groeide en bloeide alles zoo heerlijk en schoon.

En in de M.straat no. 39? Neen, Anna was niet opgeknapt met het mooie weer, de zachte Zuidenwind baatte haar niet. 't Was net of ze nu nog sneller verminderde. En toen mijnheer van Zelm weer bij haar kwam, lag ze in een harde koorts. En bij haar bedje stond moeder te weenen, vader zag somber voor zich uit, de lippen stijf samengeperst, terwijl buurvrouw, dat van koortshitte gloeiend voorhoofd afkoelde.

Zwijgend trad Van Zelm nader, doch Anna werd hem spoedig gewaar en een flauw lachje vloog over dat bleek gelaat.

Hij boog zich over haar henen en vroeg: „hoe gaat het nu, mijn kind?” „Heel goed mijnheer,” zei ze zwakjes.

„Maar ik geloof toch, dat Anna achteruit gegaan is, sedert ik haar den laatsten keer bezocht!”

„Dat ben ik ook mijnheer, ik word niet weer beter, ik ga sterven.”

Van Zelm zweeg een poos en vraagde toen; „maar durft mijn Anna wel te sterven?”

Een blijde glimlach speelde om haar lippen toen ze antwoordde: „ik ken mij zelve, dat Christus Jezus in mij is. Ik ga naar den Heiland.”

Langzaam en statig ging de zon onder; de boomen aan de gracht bewogen zich niet, het water rimpelde niet, de lucht was doorzichtig blauw; alles ademde liefde, vrede. En in dat plechtig avonduur, fluisterde de kleine kranke, zachtjes, zwakjes, nauw hoorbaar: „Jezus! Jezus!” en blies den laatsten adem uit.

* *

Rossum en zijn vrouw vonden het nu zoo akelig in hun woning en die heele, groote stad kwam hun thans zoo vreemd voor, dat zij gaarne wilden vertrekken naar een andere plaats. Spoedig werd hun wensch vervuld. Vier weken na Anna's dood, woonden ze op een dorp in Gelderland. Hier leefden ze samen stil met hun smart alleen en geen dag ging er voorbij, dat zij niet over Anna praatten. Maar over Hem, wiens naam Anna's lippen hier 't laatst hadden gefluisterd, over Hem spraken ze niet.

Voor zij vertrokken naar hun nieuwe woonplaats, Rossum was hier brugwachter, had Mietjes moeder hun gebracht, de teksten, kaartjes en boekjes, die zij voor Anna bewaard had. Vrouw Rossum had ze dankbaar aangenomen. En wanneer zij nu alleen thuis was, kon zij zich soms heele poozen bezig houden met hetgeen haar kind had achtergelaten. En 't ging haar als vroeger Anna; zij vroeg zich af: „wie is toch de Heere Jezus!”

Eens, dat zij weer in die boekjes zat te lezen kwam de predikant, een eerbiedwaardige grijsaard, haar bezoeken. Hoe het kwam, ze wist het niet, maar haar dacht, dat was nu een dominé, waar men van zelf van houden moest. Gedurig kwam hij haar bezoeken. Nu eens trof hij haar alleen thuis, dan weer ontmoette hij ze beiden en beiden vonden, dat hij een aardige oude man was. Hij kwam hen zoo vaak bezoeken, hun docht, zij mochten ook wel eens een tegenbezoek afleggen, door eens naar de kerk te gaan. Zij

hadden zich wel voorgenomen nooit een voet in een kerk te zetten, maar dezen keer moest wel een uitzondering maken. En zoo gingen zij den volgenden Zondag naar het huis des Heeren.

De predikant las den tekst af: „of kent gij u zelve niet dat, Christus Jezus in u is?”

Dat woord gaf aan dezen man en vrouw veel te denken. Hetzelfde stond immers ook op het verscheurde tekstkaartje. Och, wat was er toch veel veranderd sedert dien dag. Hun kind gestorven, van hen heengegaan in de zalige bewustheid, dat deze Christus Jezus haar Heiland was.

Rossum en zijn vrouw weken geheel van den gestelden regel af. Den volgenden Zondag gingen zij al weder naar het Godshuis. Zij werden trouwe kerkgangers. En wat zij, toen hun kind leefde niet binnen de deur wilden hebben, dat schaften zij zich nu aan: een Bijbel. — Zij lazen er in, zij gingen bidden. Heel hun leven veranderde. En wanneer zij nu spraken over hun kind eindigden zij vaak met te zeggen: „waar zij nu is, zullen wij ook eenmaal zijn, want Christus Jezus woont in ons.”

Wat zou Anna, wel gezegd hebben, als zij dat eens had beleefd?

